

## [Helga Pedersen.]

tvivl. Ændringsforslagene fremtræder jo som stillet af udvalget og tiltrådt af justitsministeren. Det skal nu forstås med et vist forbehold; således er det visse ikke udvalgets idé, men den højtærede ministers eller måske hans højtærede kollega finansministerens påfund, at der nu skal betales 200 kr. for alle sagførerbeskikkelser. Det er ligeledes den højtærede ministers idé, at retsplejelovens § 138a skal ændres, således at betegnelsen advokat kan fratages den, der har deponeret sin beskikkelse, også efter at den pågældende har deponeret beskikkelsen; måske er denne bestemmelse lovlige vidtgående, f. eks. hvis meningen er, at justitsministeriet administrativt kan fratage betegnelsen også på grund af forhold, der slet ikke har eksisteret, da deponeringen skete. Måske vil den højtærede justitsminister sige et par ord om den nærmere baggrund for dette forslag.

I ændringsforslag nr. 33 — det er den ny overgangsbestemmelse — bestemmes bl. a., at de nuværende højesteretssagførere bevarer deres hidtidige møderet. Denne bestemmelse betyder, at de nuværende højesterets-sagførere ikke er undergivet begrænsningen i den foreslåede § 126, stk. 2. De kan altså ikke sendes hjem på grund af dårlig procedure. Det ville også være ejendommeligt, om man skulle ønske at tage møderetten fra en person, der efter endt procedure én gang udtrykkeligt er anset for egnet til at møde for højesteret, men tanken har jo været fremme fra visse sider i udvalget, og derfor er det bedst at klargøre de nuværende højesteretssagføreres retsstilling efter lovforslagets vedtagelse. Den landsretssagfører, der har erhvervet møderet i egne sager, får den praktiske administrative fordel, at han ikke skal indgive særlig anmeldelse om, at han vil møde i andre sager. Spidsfindigheder om, under hvilke betingelser procedureretten kan fratages disse landsretssagførere, skal jeg afstå fra og nøjes med at erklære mig enig i ordningen.

Jeg tillægger i øvrigt selve betænkningen fra folketingsudvalget en ikke ringe betydning for lovforslagets forståelse, og jeg vil understrege, at flertallet ikke alene nåede til enighed om, at det af retsplejemæssige grunde er nødvendigt, at højesteret har adgang til at hindre uegnede procedurer i at

møde for retten, men også om, at højesteret ved udøvelsen af skønnet over procedørens egnethed er frit stillet. Når betænkningen imidlertid siger, at efter afslutningen af en hvilken som helst sag kan højesteret meddele den pågældende, at han ikke kan procedere yderligere, må det forstås med et vist forbehold. Denne vejledning kan ikke anses for udtømmende, men den må forstås således, at medens det tidligere var nødvendigt at påhøre flere sager, er en enkelt sags procedure i fremtiden nok; men det udelukker på den anden side ikke, at højesteret i særegne undtagelsestilfælde må kunne erklære en person for uegnet inden afslutningen af proceduren eller uden procedure overhovedet.

I udvalget var der fra en enkelt side stillet forslag om, at begrænsningen af møderetten for højesteret skulle ske gennem landsretterne, enten ved selve landsretssagførerprøvens skærpelse eller ved at skærpe betingelserne for afgivelse af øvetheds erklæring efter retsplejelovens § 127. Resultatet blev, at loven på dette punkt ikke er foreslået ændret, og det må betyde, at landsretterne stort set kan følge den hidtidige praksis. Om, hvad denne går ud på, giver den betænkning, der ligger til grund for lovforslaget, og som er afgivet af et af justitsministeriet nedsat udvalg, oplysninger på side 76, hvor østre landsrets præsident har udtalt sig, og hvor det siges, at man afgiver denne øvetheds erklæring i de tilfælde, hvor den pågældende blot er øvet i procedure, uden en nærmere undersøgelse af den pågældendes kvalifikationer; tilsvarende udtalelser findes på side 79 fra præsidenten for vestre landsret.

Da en ny ordning for sagførerne nu gennemføres, kan man vel give denne nye ordning et venligt ord med på vejen, og det er det, der sker ved betænkningens bemærkning om, at der i folketingsudvalget har været enighed om, at landsretterne kun bør meddele en advokat tilkendegivelse af, at han er „øvet i procedure“, såfremt han har procederet i rimeligt omfang og på forsvarens måde. Selv om en sådan bemærkning fra lovgivernes side ikke er egentlig bindende for retten, skulle jeg dog tro, at den under hensyn til hele den diskussion, der har været vedrørende lovforslaget og om mulighederne for at løse disse problemer, vil medføre, at